

[N. Neergaard.]

at Ændringsforslagene blev stillet, tiltraadt af et Flertal. Der er altsaa ikke givet os Lejlighed til at gøre os bekendt med Fordelingsreglerne, og der er ikke givet os Lejlighed til at konferere med vort Parti angaaende Sagen. Jeg mindes en Udtalelse af et tidligere, højt anset Medlem af dette Ting, J. C. Christensen, som jo sagde: Ja, man oplever immer noget nyt. Det passer i Virkeligheden her. Jeg mindes ikke noget Sestykke til en saadan Fremgangsmaade. Jeg forstaaer ikke, hvad den højtærede Finansminister egentlig har ment med at komme til Finansudvalget paa et saa sent Tidspunkt, at der aldeles ikke var Lejlighed til nogen som helst Forhandling. Jeg kan ikke rigtig forstaa, at den højtærede Finansminister har ment det alvorligt, virkelig har tænkt sig, at dette Ændringsforslag skulde blive vedtaget uden nogen som helst Undersøgelse og uden nogen som helst Konference med Partierne. Jeg kan snarere tænke mig, at den højtærede Finansminister her paa Rigsdagssamlingens Faldereb har villet gøre en flot og velvillig Gestus overfor Kommunerne, som skulde betyde saa meget som: Da vi desværre ikke har kunnet gøre noget videre for jer i Løbet af Rigsdagssamlingen, vil vi dog vise jer, at vi mener jer det godt. Men skal det tages alvorligt, har Ministeren virkelig villet stille os disse Forhandlingsvilkaar, leder jeg efter et parlamentarisk Udtryk — jeg tør dog maaske sige, at det i saa Fald er en kolossal Hensynsløshed, der er vist.

Det er nu ikke saaledes, at Venstre er uvilligt til at komme Kommunerne til Hjælp. Det har vi ogsaa vist ved det Forslag, der er stillet af Venstre i Landstinget om Aflastning af Kommunerne med Hensyn til Udgifter til Forsorg for abnorme, vanføre o. s. v. Vi har ogsaa vist det ved vor Deltagelse i Forhandlingerne om Motorafgiften, men det er jo aldeles nødvendigt, at et saadant Forslag underkastes en ordentlig Behandling, og at man faar de Oplysninger, der skal til.

Jeg vil paa Grund af den ejendommelige Maade, hvorpaa det hele er fremsat, aldeles ikke indlade mig paa noget, der ligner en Realitetsdrøftelse af Sagen, thi det giver de Vilkaar, der er stillet os, ikke Anledning til, og jeg vil sige til den højt-

ærede Finansminister, at hvis der virkelig ligger nogen alvorlig Mening til Grund for dette Ændringsforslag, er der kun een Vej at gaa, og det er, at den højtærede Minister tager det tilbage som Ændringsforslag til Finansloven og kommer med et særligt Lovforslag om denne Sag, hvorved der kan blive givet begge Ting Lejlighed til at drøfte og undersøge Sagen.

Som Sagen ligger, maa jeg altsaa tilraade mine Meningsfæller at stemme imod de to Ændringsforslag.

Korsgaard: Det kan neppe komme Tingets Medlemmer forbavsende, naar ogsaa jeg maa anbefale, at man stemmer imod Ændringsforslagene Nr. 134 og 136. Samtidig med at jeg gør dette, maa jeg takke Ministeriet for den Form, det har valgt. Hvad skulde en Opposition leve af, hvis man ikke havde den til enhver Tid siddende Regerings Dumheder at falde tilbage paa. (Steen: Hvis de kun er formelle, slaar det ikke til). Jo, det gør; det er netop det, det gør, fordi man af den formentlig forkerte Form, den formelt hensynsløse Form, klart og tydeligt ser, at det, der skal laves med det, ikke først og fremmest er at søge at faa Forslaget igennem, men først og fremmest er næsten paa Forhaand at give Forslaget Gift. Det højtærede Ministerium og med det dets Parti kan jo ikke være blind for, at Venstre, og paa et endnu tidligere Tidspunkt det konservative Folkeparti, har stillet Forslag om at komme Kommunerne til Hjælp. Men fornuftigvis har begge disse Partier valgt ikke den Maade at stille Ændringsforslag til Finansloven, men at stille særlige Lovforslag. Jeg maa med det ærede Medlem Hr. N. Neergaard hævde, at i den Tid, jeg har siddet i Rigsdagen, har der ikke været budt os noget lignende som det, der her er budt os. Man kaster dette Ændringsforslag om 10 Mill. Kr. ind paa Tingets Bord i allersidste Øjeblik, før Finanslovbetænkningen afgives, raat og i Virkeligheden ogsaa som en Skitse.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mente ikke, at der var Anledning til at komme ind paa Ændringsforslagets Indhold. Derfor kan der maaske være meget, der taler. Men der kan dog vel ogsaa være Anledning til, naar man taler om Skatter i Almindelighed, at spørge: Kender det